

# I



*I*n de groene jungle ten zuiden van Bogota luidde het zingen van de vogels kort na zonsopgang opnieuw een prachtige dag in. Pablo Echeverría – een diepgebruinde huid, zeer donkere bruine ogen, schouderlang haar dat hij achter zijn oren stak en een ietwat uitgegroeide baard – liep de hut uit waar Paloma en hij woonden. Zij was in verwachting van hun eerste kind en zou binnenkort bevallen. Ze was even blond en licht van huid als hij donker was, en haar naam – Spaans voor ‘duif’ – paste bij haar. Ze was een vredessymbool in de jungle waar ze woonden en waar Pablo werkte als rechterhand van haar broer. Hoewel ze een eenvoudig leven leidden, was Raul Vásquez López een van de machtigste mannen in Colombia. Hij was even sluw, moedig en snel als een wolf. Daarom noemden ze hem ‘El Lobo’.

Pablo was de zoon van een Ecuatoriaanse generaal die tijdens een staatsgreep door rebellen was gedood. Pablo was de drugshandel in gegaan en nadat hij drie jaar lang op kleinere schaal in Ecuador had gewerkt, was hij bij Raul terechtgekomen. Vervolgens had hij zich omhooggewerkt en Rauls vertrouwen gewonnen. Ze werkten al drie jaar samen – een bevredigend en productief pact.

Het maakte niemand iets uit dat Pablo en Paloma niet getrouwd waren. Hij was van plan om met haar te trouwen zodra de baby was geboren. Momenteel hadden Raul en hij wel andere dingen aan hun hoofd. Raul vond het een prettig idee dat Pablo samenwoonde met zijn jongere zusje. Pablo was niet alleen slim, competent en betrouwbaar, hij was ook een goed mens. Paloma had tijdens de acht maanden van haar zwangerschap geen arts of verpleegster gezien, maar ze was pas negentien en maakte het goed. Ze was van plan om in het kamp te bevallen. Pablo had boeken gelezen over hoe hij haar kon helpen, en als het onverhoopt toch niet goed ging, kon hij haar in twee uur tijd naar Bogota brengen. Paloma's broer was twintig jaar ouder dan zij, en Pablo was achtentwintig. Dat was jong om al zo'n hoge positie te hebben verworven in Rauls organisatie, maar Raul had een oog voor puur talent, en zijn navraag naar Pablo in Ecuador had zijn eerste indruk bevestigd. Hij liet zich voorstaan op zijn onfeilbare mensenkennis en Pablo had hem nooit teleurgesteld. Hij voerde Rauls opdrachten onberispelijk uit en leidde hun inkoop- en transportoperaties op briljante wijze. In de tijd dat hij hier was, had zich nog geen enkele tegenvaller of vergissing voorgedaan.

Hun eenvoudige leven in het kamp beviel Pablo. Hij ging regelmatig voor Raul naar Bogota en Cartagena. Daarna vond hij het altijd weer heerlijk om in het kamp bij te praten met Raul, die nu als een broer voor hem was, met de andere mannen om te gaan en thuis te komen in de hut waar Paloma op hem wachtte. Hij had de hut zelf voor hen beiden gebouwd. In zijn eerste jaar in het kamp had hij met de andere mannen in een legertent gewoond, maar toen Paloma en hij een relatie kregen, wilden ze hun eigen plek. Na de dood van hun ouders was Paloma opgegroeid in Rauls kampen. Haar andere drie broers werkten ook voor hem. Pablo had al snel haar aandacht getrokken, en zij onvermijdelijk de zijne. Tot die tijd had Raul

haar eer fel verdedigd. Dat hij haar aan Pablo had toevertrouwd, en hem zijn zegen had gegeven, was een teken van zijn diepe respect voor de man. Voor Pablo was zij een lot uit de loterij. Hij hield van de zoete geur van haar huid als hij 's nachts tegen haar aan lag, van de voorzichtigheid die ze bij alles wat ze deed aan de dag legde en, nu ze hoogzwanger was, van haar bolle buik. Raul wilde dat het een jongetje werd. Pablo kon het niet schelen, zolang het een gemakkelijke bevaling werd en de baby gezond was. Paloma was een dappere meid, gewend aan hun primitieve leefomstandigheden, en zei dat ze niet bang was. Als ze achter hem lag te slapen in de koele nachtlucht van de jungle, met haar arm om hem heen, voelde Pablo hoe de baby hem schopte.

Gekleed in zijn oude legerjas uit Ecuador, een onderhemd, een camouflagebroek en zijn oude legerlaarzen, stak Pablo zijn eerste sigaret van die dag op en inhaleerde diep. Hij was zoals altijd de hut uit geslopen zonder Paloma wakker te maken. Elke ochtend dronk hij zijn eerste kop koffie met Raul, terwijl ze de voortgang van de lopende activiteiten doornamen. Ze deden zaken in Panama, Ecuador, Aruba, Venezuela, Bolivia en Mexico, en ze exporteerden letterlijk tonnen cocaïne naar Afrika, Europa, de Verenigde Staten en Canada. Raul leidde het grootste en meest succesvolle drugssyndicaat in Zuid-Amerika. Ze exporteerden hun drugs over land, door de lucht en in schepen en speedboten vanuit Cartagena. Terwijl Raul alles vanuit het kamp aanstuurde, coördineerde Pablo de transporten op het hoogste niveau. Hij sloop Bogota of Cartagena binnen, controleerde de voortgang en gaf Rauls opdrachten door, om daarna in het kamp verslag uit te brengen aan El Lobo, die zijn imperium met militaire precisie leidde. De efficiëntie waarmee Raul zijn onderneming aanstuurde, dwong respect en bewondering af. Hij had alles zelf opgebouwd, en steeds een nieuwe divisie aan het reusachtige kartel toege-

voegd tot het vrijwel heel Zuid-Amerika bestreek. Pablo was de uitvoerder die hij blindelings vertrouwde, maar iedereen wist dat Raul hart en ziel, bedenker en hoogste baas van hun grootschalige organisatie was.

Pablo rookte zijn sigaret op terwijl hij naar de open plek in de jungle liep waar Raul zijn kamp had opgeslagen. Hij had een zwaar gecamoufleerde legertent, maar niemand wist ooit precies waar hij 's nachts sliep. De locatie werd zelfs voor Pablo geheimgehouden, al troffen ze elkaar 's ochtends in zijn tent om het werk te bespreken. In het kamp werd lachend gezegd dat El Lobo bij de andere wolven sliep. De vrouwen met wie hij naar bed ging, bleven nooit lang. Hij beschouwde hen eerder als een risico dan als een aanwinst. Tegen Pablo zei hij plagerig dat hij niet diens romantische ideeën had. Maar het was een zwakte die hij in hem tolereerde, omdat Pablo goed was voor zijn zusje. Raul was alleen maar met zaken bezig; het enige wat hem verder interesseerde, was dat zijn mannen hem trouw waren. Hij zag hun absolute toewijding aan hem als een heilige plicht. Wie op een of andere manier tekortschoot, was snel verdwenen. Hun gezinnen, relaties met vrouwen en persoonlijke leven boeiden Raul niet.

Toen Pablo aan kwam lopen, zat Raul een Cubaanse Romeo y Julieta limited-editionsigaar te roken, zoals hij iedere morgen deed. Elke ochtend bood hij Pablo een sigaar aan uit het kistje op zijn bureau en elke ochtend sloeg Pablo hem af. Soms rookte hij 's avonds een sigaar met Raul, voordat hij naar huis ging, maar zo vroeg in de ochtend vond hij ze niet lekker. Toch genoot hij van de bekende scherpe geur toen hij de tent binnenliep, en vaak bracht hij uit Bogota sigaren voor Raul mee. Daar waren ze voor mannen als Raul vrij te koop. Ondanks de manier waarop hij leefde om zijn organisatie te leiden, had hij een verfijnde smaak. Hij was in Europa naar school geweest en had twee jaar aan Oxford gestudeerd. Dat leverde interes-

sante gesprekken op als Pablo en hij 's avonds laat genoten van een cognacje en een sigaar. Pablo had ook een goede opleiding genoten en kwam uit een respectabele familie. Daardoor hadden ze meer gemeenschappelijk dan louter zakelijke belangen.

Raul keek Pablo met broederlijke genegenheid aan. Hij sloeg hem op zijn schouder en ze omhelsden elkaar. De twee mannen zagen er zelfs enigszins vergelijkbaar uit, al was Pablo jonger, langer en in uitstekende conditie. Ze waren allebei even donker en hadden dezelfde militaire uitstraling.

'Hoe gaat het met mijn dikke zus?' plaagde Raul terwijl Pablo zichzelf koffie inschonk. Raul zette, en dronk, elke dag liters sterke donkere koffie. Zijn mok was nooit leeg.

'Steeds ronder,' zei Pablo trots. 'Ik denk dat het niet lang meer duurt.' Hij maakte zich er wel enigszins zorgen over, maar wist dat Raul hem voor oud wijf zou uitmaken als hij erover begon. Raul wist dat Paloma Pablo's zwakke plek was, en dat beschouwde hij als iets gevaarlijks. Daarom ook vond hij vrouwen te riskant en begon hij nooit een relatie; hij gebruikte vrouwen alleen. Ze konden naar zijn idee gemakkelijk iemands achilleshiel worden. De enige reden waarom hij Pablo deze tekortkoming vergaf, was dat Paloma zijn zusje was.

Toen Pablo binnenkwam, had Raul zitten kijken naar de kaarten en een lijst met vrachtschepen op zijn tafel. Zodra Pablo zat, duwde hij de lijst zijn kant uit en wees met zijn sigaar in de richting van de kaarten.

'Nou, wat vind jij? Zullen we morgen een vracht naar Noord-Afrika verschepen? En dan eind deze week naar Europa?' Hij hield de boel graag in beweging en wilde binnengekomen ladingen niet te lang laten liggen. Hun leverancier had gisteren een enorme lading naar Cartagena gebracht, en hij wilde er weer snel vanaf. Ondanks het smeergeld dat ze rege-

ringsfunctionarissen van alle rangen en standen betaalden, wist El Lobo dat ze de goederen niet langer in pakhuizen moesten laten liggen dan nodig was.

‘Dat klinkt goed,’ zei Pablo terwijl hij de kaarten bestudeerde. ‘Alleen, waarom kan de vracht naar Europa niet ook al morgen weg? Waarom zouden we tot het eind van de week wachten?’ Hij wees naar de naam van een schip dat weliswaar kleiner was dat de andere, maar hun al eerder goede diensten had bewezen. ‘En dan sturen we de volgende vracht naar Miami.’ Raul knikte. Pablo plande altijd vooruit en was even voorzichtig met het vervoer en de opslag van de goederen als Raul zelf. Ze wilden ze zo snel mogelijk doorsturen op schepen die ze vertrouwden.

Terwijl ze de details en de werkzaamheden doorspraken, kwamen er vier mannen binnen. Twee droegen er camouflagekleding, de anderen hadden kleren aan die leken op wat Raul en Pablo droegen. Een paar minuten later kwamen er nog zes mannen binnen om hun instructies in ontvangst te nemen. Zij vormden het stille leger van de zelfkant. Pablo stuurde vijf mannen naar de werkzaamheden in Bogota en was van plan om zelf twee mannen mee te nemen naar Cartagena. Meer had hij er niet nodig. Hij was een uitstekende schutter en reisde liever in kleine groepjes. Raul luisterde toe terwijl Pablo de mannen instrueerde en knikte instemmend terwijl hij zijn sigaar opnieuw aanstak. Hij bood de andere mannen geen sigaar aan, alleen Pablo, als ze samen waren, als blijk van hun verbondenheid.

Een halfuur later waren de vijf mannen op weg naar Bogota. Drie mannen bleven in het kamp, terwijl vanuit de jungle rond het kamp nog ruim tien mannen bescherming boden. Pablo en El Lobo wisselden nog een paar laatste woorden uit en Raul knikte toen Pablo met de twee door hem uitgekozen mannen op weg ging.

'Tot vanavond,' zei Pablo over zijn schouder. Hij meldde zich altijd als hij terug was, om te laten weten hoe de zaken waren gegaan. Ze beschikten over een uitgebreid en efficiënt communicatienetwerk, maar Raul en Pablo belden en e-mailden zo min mogelijk. Ze zagen elkaar vooraf en nadat Pablo zijn instructies had uitgevoerd.

Pablo trok zwijgend een halfuur lang door de jungle, tot ze een zwaar gecamoufleerde jeep bereikten. Hij ging achter het stuur zitten terwijl de twee mannen het dekzeil wegtrrokken en eveneens instapten. Ze reden een eind over een amper begaanbaar pad en voegden toen in op een smalle verwaarloosde weg. Na een halfuur bereikten ze een open plek met een smalle, onverharde landingsbaan die net lang genoeg was voor het vliegtuigje dat tien minuten later landde. Pablo had het via de radio opgeroepen voordat ze uit het kamp vertrokken, om de 1600 kilometer naar Cartagena en terug in één dag te kunnen afleggen. Pablo zei niets tot ze de landingsbaan net buiten Cartagena bereikten die ze wel vaker gebruikten. Hij was een man van weinig woorden.

Hij dacht na over de vele activiteiten die hun groep die dag zou uitvoeren, over ladingen die in verschillende steden binnenkwamen, andere ladingen die op het punt stonden te worden doorgestuurd. Ze stapten in een wagen die voor hen bij de landingsbaan klaarstond, reden naar een pakhuis net buiten de stad en daarvandaan naar een klein verwaarloosd gebouw waar hun kantoor was gevestigd. Het zag er volkomen onschuldig uit, en niemand zou kunnen vermoeden dat er voor miljoenen dollars zaken werden gedaan. Pablo parkeerde de wagen achter een aanpalend huis waar kippen door de tuin liepen, en liep via een achterdeur het kantoor binnen. Een van zijn mannen bleef bij de achterdeur staan en de ander liep naar de voordeur. Ze waren alle drie gewapend. Pablo liep de krakende trap op naar de eerste verdieping, waar

drie mannen op hem wachtten. Drie kwartier lang sprak hij al Rauls instructies met hen door. Hij verzekerde zich ervan dat het plan duidelijk was en dat ze bereid waren om het uit te voeren. De cocaïne zat verborgen in landbouwwerktuigen die naar Noord-Afrika werden verscheept. En de zending naar Europa zat in textiel dat naar Marseille werd verzonden. Het was allemaal al eerder gedaan en had nooit problemen opgeleverd.

Binnen een uur was Pablo weer op weg naar de landingsbaan, en enkele minuten later stegen ze op. De missie was geslaagd. Toen ze die avond het kamp bereikten, zetten ze de jeep op zijn oude plek en onttrokken ze hem zorgvuldig aan het zicht. Raul zat al op hen te wachten. Pablo verzekerde hem dat alles volgens plan was verlopen. Ze regelden al hun transporten via Cartagena. Raul vertelde hem dat hij de volgende dag naar Bogota zou moeten gaan, wat voor Pablo doodgewoon was. Hij ging bijna elke dag naar een van de steden waar ze zaken deden.

‘Heb je gegeten?’ vroeg El Lobo bezorgd. Een van de mannen had op weg naar de landingsbaan sandwiches gekocht. Eten was wel het laatste waar ze zich druk om maakten.

‘Ja.’ Pablo glimlachte naar hem, geroerd door het warme gebaar. Als ze alleen waren behandelde Raul hem als een jongere broer. Daarop schonk Raul een glas cognac in, schoof dat naar hem toe en bood hem een sigaar aan. Deze keer nam Pablo hem aan. Raul was tevreden met de gang van zaken. In Rauls syndicaat gingen dagelijks miljoenen dollars om. Dat bracht veel stress met zich mee en liet geen ruimte voor fouten. Hij wist dat hij altijd op Pablo kon rekenen om zijn opdrachten precies uit te voeren. Hij had de cognac, de sigaar en de lof van El Lobo verdiend.

‘Mijn zusje kan wel even wachten,’ zei El Lobo autoritair, en Pablo glimlachte. Altijd als Pablo bij de hut terugkwam,



was Paloma blij hem te zien. Ze stelde geen vragen en klaagde nooit. De afgelopen twee jaar was haar leven met Pablo voor haar een stukje hemel op aarde geweest. Ze wist maar al te goed dat in de harde mannenwereld waarin ze leefde geen ruimte was voor de behoeften en eisen van vrouwen.

De twee mannen genoten van hun cognac en hun sigaar, een beschaafd moment aan het einde van de dag. Het was al bijna middernacht toen Pablo terugging naar zijn hut en Paloma half slapend aantrof in hun bed, een dun matras op de grond. Toen ze voelde dat Pablo naakt naast haar in bed kroop, werd in het maanlicht haar slaperige glimlach zichtbaar. Hij trok de lakens opzij om naar haar fluweelzachte lichaam te kijken. Haar lichaam leek met het uur groter te worden terwijl hun kind in haar groeide. Ze legde haar armen om zijn nek, en Pablo kustte haar. Terwijl ze met een zacht spinnend geluid weer in slaap gleeed, hield hij haar tegen zich aan en lag hij haar te bewonderen tot hij zelf in slaap viel.

Nadat hij de volgende ochtend zoals altijd in alle vroegte met Raul had gesproken, reed Pablo in de jeep naar Bogota, en deze keer ging hij alleen. In een huis in de wijk Macarena sprak hij een man die hem een oud koffertje met geld bracht, de verdiensten van hun werk van een paar dagen eerder. Pablo bracht Raul vaak grote hoeveelheden geld. Hij vroeg nooit waar het naartoe ging of hoe het werd doorgesluisd, al had hij lang geleden gehoord dat Raul in Zwitserland en in de Caraïben bankrekeningen had. Als dat zo was, had Raul die informatie nooit met hem gedeeld. Hoezeer hij Pablo ook vertrouwde, er waren dingen die El Lobo voor zich hield. Pablo wist waar een deel van de boekhouding werd bewaard, maar hij paste wel op om naar details te vragen. Toen Pablo die avond terugkwam in het kamp, vertelde Raul dat hij de volgende dag voor een kleine

transactie terug zou moeten naar Bogota. Deze keer hoefde hij geen geld op te halen, maar alleen bepaalde instructies mondeling door te geven, en Raul zei dat het hem weinig tijd zou kosten. Hij wilde niet dat de transactie op papier zou komen. Ze waren de basis aan het leggen voor het transport naar Miami, iets wat meestal probleemloos verliep, met mensen die al lange tijd voor hen werkten.

De twee mannen bleven nog even staan praten, maar Pablo wilde graag naar Paloma. Hij wist dat ze met het eten op hem zat te wachten, want hij had haar verteld dat hij alleen maar naar Bogota hoefde. Ze strekte glimlachend haar armen naar hem uit, gekleed in een eenvoudige witte katoenen jurk die ze zelf had gemaakt en de goudkleurige sandaaltjes die hij voor haar uit de stad had meegebracht. Hij vond het leuk om, wanneer hij maar kon, cadeautjes voor haar mee te nemen. Raul waarschuwde hem altijd dat hij haar verwende, en zei dat hij er op een dag spijt van zou krijgen. Zo waren vrouwen volgens El Lobo, die nog nooit van zijn leven een vrouw had vertrouwd.

Ze aten bij de welbekende geluiden van de jungle. Hoog boven hun hoofd hoorde Pablo ook het gedreun van een vliegtuigje. Hij wist dat er die avond een aantal mannen uit Ecuador naar het kamp kwamen. Ze maakten deel uit van Rauls syndicaat, en Pablo wist dat hij hen en Raul de volgende dag zou spreken als hij uit Bogota terugkwam.

Paloma vroeg hem niet wat hij die dag had gedaan. Dat deed ze nooit. Haar broer had haar goed getraind. Ze hadden andere dingen om over te praten, en momenteel was de baby het enige waar ze aan kon denken. Die avond at ze amper iets, ze was te dik. Na het eten gingen ze gezellig naast elkaar op het bed liggen luisteren naar de geluiden om hen heen. Hij masseerde haar rug en nadat ze de katoenen jurk naast het bed op de grond had gegooid, viel ze in slaap. Haar lichaam was adembe-

nemend mooi, zelfs nu, met haar enorme bolle buik. Ze had grote en volle borsten, groter dan voorheen, en haar lange benen waren nog even sierlijk. In een ander leven zou ze worden beschouwd als een bijzonder mooi meisje, maar hier leefde ze verborgen en geïsoleerd in het junglekamp van haar broer, een plek waar geen aandacht aan haar werd besteed en waar ze alleen af en toe jaloezie of bewondering oogstte. Als zus van Raul was ze onbereikbaar, behalve voor Pablo. En alleen hij was zich ervan bewust hoe mooi ze was, en hoe lief en zacht. Verder kon het niemand hier iets schelen.

Ze sliep nog toen hij de volgende ochtend in alle vroegte het kamp uit liep en terugging naar Bogota, om Rauls opdracht uit te voeren. Het was een kortdurende afspraak met een man die hij al vaker had gesproken. Ze werden het eens over de hoeveelheid cocaïne die naar Miami moest worden verscheept en over de prijs. Het geld zou later worden overgedragen.

Na afloop ging Pablo een stukje lopen en bleef hij staan bij een café. Hij bestelde een kop sterke koffie, die de kelner hem serveerde terwijl hij op het terras in de zon zat. Toen hij hem leeg had, bestelde hij nog een koffie, al was het een sterke bak. De kelner morste per ongeluk wat koffie toen hij de kop voor hem wilde neerzetten. De hete koffie liep over het tafeltje, maar miste Pablo. De kelner veegde de gemorste koffie verontschuldiging op en keek gegeneerd. Pablo zag er niet uit als iemand die je tegen je in het harnas wilde jagen. Er hing een spanning om hem heen die deed denken aan een leeuw die op het punt stond om aan te vallen.

Terwijl de kelner de laatste druppels koffie wegveegde, fluisterde hij bijna onverstaanbaar: 'Nu.' De blik in Pablo's ogen werd staalhard, hij wierp de kelner een moordzuchtige blik toe en keek toen weg. Hij stond op, wierp wat muntgeld op het tafeltje terwijl de kelner hem bedroefd aankeek en zei

al even onhoorbaar: 'Nee.' Hij beende bij het tafeltje weg en liep terug naar de jeep. Een paar minuten later zat hij weer op de weg, en zijn blik was hard en koud.